

Jeg håber, at debatten og bidragene afmystificerede og afdramatiserede GATS-aftalen.

Kl. 21.30

Jeg vil også godt understrege, at det er muligt at tilbagetrække en forpligtelse. Det står højt og tydeligt i aftalen om GATS i artikel 21, at det kan man. Det kræver naturligvis en forhandling i WTO, men det kan altså lade sig gøre.

Og så vil jeg omkring de offentlige tjenesteydelser præcisere, at intet WTO-medlem har sat spørgsmålstegn ved dette aspekt af aftalen. Og det er i øvrigt ikke GATS-aftalen, der er til forhandling. Rammene ligger klar.

Det har været en central misforståelse, at GATS skulle kunne tvinge et land til at liberalisere og privatisere offentlige ydelser. Den misforståelse havde hr. Keld Albrechtsen jo også, da debatten startede, men den har han jo ikke mere. Den kan heller ikke tvinge os til at liberalisere og privatisere andre økonomiske områder. Det afgørende er, at vi taler om private ydelser, og der er ikke noget i EU's tilbud, der ville kræve ændringer af gældende love og regler i Danmark.

På spørgsmålet om forhandlingskompetencen forhandler Kommissionen, ganske vist på alles vegne, men der er elementer i pakken med blandet kompetence, søfart f.eks. Og fordi der er blandet kompetence på visse områder, vil det endelige resultat skulle ratificeres her i salen, ligesom tilfældet var ved Uruguayrunden i 1994. Så vi kommer altså tilbage til det, når vi engang bliver færdige.

Jeg er glad for at konstatere, at der var bred opbakning til at komme ulandene i møde på mode four. Det skylder vi ulandene; det skylder vi os selv og Doharunden som helhed.

Jeg har nok hørt mit livs mest reaktionære tale i dag. Det var den, hr. Keld Albrechtsen holdt. Men jeg er da glad for, at han ikke lokkede andre i fordærv.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Man skal jo høre ganske meget, før ørerne falder af, må man sige.

Men nu mente ministeren så, at jeg kunne forlade den her debat fuldstændig beroliget med hensyn til, at der ikke vil blive foretaget privatiseringer ad bagdøren her.

Det, jeg til gengæld synes, der tegner sig som resultat af debatten – hr. Peter Skaarup satte jo også spørgsmålstegn ved, hvad der kunne ske – er, at det altså er meget følsomt, hvad der betragtes som offentligt, og hvad der betragtes

som privat, og denne her debat gav jo ikke enighed om det. Jeg havde en debat med Venstres ordfører, men det var jo helt tydeligt, at vi ikke var enige om, hvad der var offentligt, og hvad der var privat. Og når ministeren så siger nu, at vi kan være helt sikre på, at det, der er offentligt, forbliver offentligt, medmindre vi i Folketinget beslutter noget andet, så afhænger det jo af, hvad vi forstår ved offentligt.

Så jeg må sige til ministeren, at jeg desværre ikke er så beroliget, som ministeren måske havde håbet. Og vi vil følge det nøje. Vi håber også, at Europaudvalget vil vedtage, at dette her område skal følges meget omhyggeligt, eventuelt med nedsættelse af et udvalg eller på anden måde. Det tror jeg der er brug for. Vi vil i hvert fald fra Enhedslistens side nøje følge det med henblik på at overvåge, at der ikke pludselig smutter lunser af den offentlige sektor ud af kontrol ved det her. Og det er der også andre partier der trods alt har tilkendegivet. Det vil vi i hvert fald arbejde efter.

Tak for debatten.

Formanden:

Hr. Jørn Jespersen som ordfører i anden runde.

Jørn Jespersen (SF):

Det er ikke, fordi jeg skal forlænge debatten yderligere, men nu er jeg blevet opfordret til lidt arkæologisk gravearbejde af fru Elisabeth Arnold, og det har jeg efter bedste evne udført. Derfor kommer der nu en forklaring på, hvorfor SF ikke var medforslagsstiller på V 97 fra maj 2001.

Det skyldtes simpelt hen, at vi havde en temmelig hidsig diskussion med den daværende SR-regering og med den daværende udenrigsminister, hr. Mogens Lykketoft, om ulandenes adgang til medicin under TRIPS-aftalen, hvor det var vores position, at TRIPS-aftalen måtte genforhandles og laves om, fordi vi mente, at den spærrede for at sikre billig medicin til f.eks. hiv/aids-ramte, hvorimod den daværende regering – jeg tror, hr. Claus Larsen-Jensen kan huske debatten – mente, at det var muligt inden for den gældende aftale alligevel at sikre adgang til billig medicin.

Det var simpelt hen baggrunden for, at vi fremsatte et andet forslag, hvori der var indeholdt, at man skulle ændre TRIPS-aftalen for at sikre den billige medicin.

Der skete så efter min hukommelse det under debatten, at vi nåede en enighed om, at hvis ikke